

Het is inmiddels al 24 jaar geleden. Ik ben zwanger, yes, eindelijk! Niet misselijk of andere nare kwaaltjes, nee, gewoon heerlijk zwanger. Wel moe, erg moe maar dat mag de pret niet drukken. De controles bij de verloskundige waren altijd goed. Er was steeds een krachtig hartje te horen via de Doppler.

Dan naar de eerste echo en vervolgens de 20 weken echo. Videoband meegenomen en eindelijk ga ik mijn kindje zien. Gel op m'n buik, en met z'n allen vol nieuwsgierigheid naar het beeldscherm kijken.

‘Oh mevrouw, het zijn er twee!’

Wat? En nu? Dat waren zo de eerste gedachten die door mijn hoofd gingen maar toen meteen blijdschap want alles was goed met de jongens-tweeling. Er volgden vijf onbezorgde weken met twee kindjes in mijn buik.

Met 25 weken zwangerschap begon de ellende. Weer erg moe, wat hogere bloeddruk, eiwit in de urine. Dus bedrust. En daar lig je dan, alleen en in gedachten met je handen op je buik. Ze hebben het er nog goed, dus alles blijft zoals het is. Om de andere dag naar het ziekenhuis voor de nodige controles.

Eén kindje loopt wat achter in groei en gewicht en heel langzaam...word ik zieker. Maar ik ben zwanger, en voel me niet ziek, dus ik doe wat ik kan. Ik mocht wandelen naar het dorp en wat licht huishoudelijke klusjes doen.

Vanaf week 30 werd het wat serieuzer en werd ik regelmatig opgenomen voor 24 uurs-controles. Dat was fijn, dan kon ik slapen en hoefde ik niks te doen. Maar de momenten dat ik wakker en enigszins fit was, werden schaarser en de, te kleine kindjes, vonden het ook niet echt fijn meer in mijn buik. Veel korte opnames volgden en we werden extra in de gaten gehouden. Toen weer naar het ziekenhuis, achteraf gezien voor de laatste keer, voor definitieve opname.

De baby's deden het niet meer zo goed én ik werd steeds zieker, raakte tegen het apathische aan en hoe een dag eruitzag, ik weet het echt niet meer. Wel steeds meer paniek bij de artsen, steeds meer uitval van organen bij mij, dus het was bijna tijd om de baby's geboren te laten worden. Dat werd mij op een woensdag verteld, zo kan ik me nog herinneren, en ook dat ik tot vrijdag de tijd kreeg om het spontaan te laten gebeuren. Zo niet, dan werden ze gehaald. Twee dagen was ik compleet van de wereld, die dagen ben ik helemaal kwijt in mijn geheugen.

Op een vrijdagochtend om 04.00 uur braken mijn vliezen spontaan, bij 35 weken zwangerschap, het vruchtwater was helder dus; so far, so good. Ik werd naar de verloskamers gebracht en op dat moment ben ik in een delirium beland (zo is mij veel later verteld) Voor mij was het fijn, want pijn van de weeën kan ik me daardoor niet herinneren. Uiteindelijk moest ik

persen maar ik had dus geen persweeën. Na anderhalf uur werd ik wakker, toen de oudste op mijn borst werd gelegd. Hij hilde, dat weet ik nog. Weer zakte ik weg en 36 minuten later werd ook de tweede, met de vacuümpomp, geboren. Hij was ziek en moest meteen weg.

Daar lag ik dan, alleen op een kamer. Zonder kinderen in mijn buik, die plat en leeg aanvoelde. Het leek wel een slagveld op die kamer, met al die bloederige spullen en medische instrumenten. Er kwam een verpleegkundige die zei dat de kinderen het goed deden. En ik zou zo direct worden gewassen. Ik wilde eten, had opeens reuze honger, dus ik kreeg zalm uit de magnetron. Daarna werd ik gewassen maar ik had zo vreselijk veel pijn. De verpleegkundige zei dat dit erbij hoorde. Later bleek ik een hematoom te hebben bij mijn vagina, zo groot als een tennisbal!

Ik werd in mijn bed naar mijn kinderen gereden, waar ik mijn moeder tegenkwam. Hoe zij daar is gekomen, weet ik niet meer. We huilden samen en ik vroeg haar waar mijn kinderen waren. Ze zei dat de baby's in de couveuse lagen. Toen ben ik blijkbaar weer weggezakt en kan mij de eerste ontmoeting met mijn jongens helaas niet meer herinneren. Wat was ik toch vreselijk ziek. Ik lag aan infusen, kreeg meerdere bloedtransfusies en later bleek dat ik een vorm van het HELLP-syndroom heb doorgemaakt.

Mijn kindjes voelden niet als van mij; ik mocht ze af en toe een beetje verzorgen zolang ik in het ziekenhuis was. Na elf dagen moest ik naar huis. Het was lang genoeg geweest vond de arts.

Naar huis ging ik, zonder kinderen. Daar was ik alleen, voelde me leeg, uitgeblust en nog steeds heel ziek. Twee keer per dag ging ik naar het ziekenhuis, naar mijn kinderen, die inmiddels toch van mij waren geworden.

Al met al heeft het zeker ruim een jaar geduurd voordat ik weer een beetje kon functioneren in de maatschappij. Het geheugenverlies is nog steeds aanwezig, ik ben inmiddels de 50 gepasseerd. Gelukkig zijn de lichamelijke restverschijnselen na een jaar of tien verdwenen. Maar in die tien jaar nasleep heeft een hoge bloeddruk en hartritmestoornissen mij nog vele malen parten gespeeld. Vergeten doe ik dit nooit, het litteken blijft voor altijd op mijn hart zitten maar ik koester het met al mijn kracht én ik leef.

Mijn 'jongens' zijn inmiddels echte mannen geworden, hebben hun draai gevonden in hun eigen leven, wat ben ik trots op ze!